

Tereza Petříková

ZŠ Uherský Ostroh, VIII.

Požární ochrana očima dětí a mládeže

Hoří! Hoří! Hoří! – takový zvuk vydávaly sirény, které jsem viděl i slyšel. Už přede mnou zastavilo červené auto, z něj vyskákali páni v helmách a černém oblečení. Tyto pány už jsem dobře znal. Museli za mnou vyrazit už několikrát. Ale na to dnešní dílo jsem byl hrdý snad nejvíce.

Hořela stodola. A že byla velká! A nebylo vůbec těžké se rozšířit. Byla určená na uskladnění sena. Suchého! Stačilo, že kolem prošel nepozorný uličník a špatně uhašený nedopalek od cigarety skončil přímo ve stodole. To pak přicházím na řadu já! V poslední době se objevuji čím dál častěji. Kdyby mi za to někdo platil, pche, byl bych miliardář.

Jenže ti pánové, hasiči, začali vytahovat hadice, začali pouštět vodu. Ale já se jen tak nedám. Jsou na mě krátcí. Uhasit mě by jim trvalo několik hodin, možná dnů. Přece jen zapálené suché seno hoří nejlépe. Ale to už na mě dopadaly první kapky, mé nepřítelkyně. Voda! Vždy zvítězila, ale teď tomu možná bude jinak. Nebo ne. Vypukla bitva mezi dvěma přírodními živly. Voda vs. Oheň. Bohužel více lidí hlasovalo pro vodu. Ale jen tak jsem se nechtěl vzdát. Posilovalo mě jedině. Kolik škody napáchám a kolik bude majitele stát oprava. A všechno kvůli jednomu nedopalku od cigarety. Tak málo stačí k velké pohromě. Pořád jsem dost silný. Co chci, to dokážu a nehledím kolem sebe. Jsem oheň, těší mě, když udělám škodu a někdo jiný to za mě odnese. Je to tak. Nemůžu za to. Jsem už takový, nedá se nic dělat.

Vody přibývalo, zapojili další hadice. Začal jsem ustupovat. Už nemám palivo, věc, kterou by šlo spálit. Po dlouhých hodinách mě nakonec uhasili. Boj jsem prohrál.

Ale nebojte se, vrátím se.